

Sygn. akt II PSK 55/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa D.T.
przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o ustalenie wypadku przy pracy i sprostowanie protokołu powypadkowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 grudnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu
z dnia 5 listopada 2021 r., sygn. akt IV Pa 21/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu wyrokiem z dnia 5 listopada 2021 r. oddalił apelację wniesioną przez powódkę D.T. od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 18 marca 2021 r., którym ustalono, że zdarzenie z dnia 27 lutego 2014 r., jakiemu uległa powódka świadcząca pracę na rzecz pozwanej M. Sp. z o.o. w G. jest wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych; sprostowano Protokół Nr [...] ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z dnia 27 lutego 2014 r. sporządzony przez pozwaną w ten sposób, że: a) w punkcie 4 i 6 wpisano: „skutkiem wypadku był uraz w okolicy szyjnej objawiający się powięźniowo-mięśniowym zespołem bólowym. Dolegliwości bólowe miały charakter przemijający. Doznany uraz nie skutkował długotrwałym ani stałym uszczerbkiem na zdrowiu”, b) w punkcie 7

wpisano: „wypadek jest wypadkiem przy pracy” oraz że „skutkiem wypadku był uraz w okolicy szyjnej objawiający się powięźniowo-mięśniowym zespołem bólowym. Dolegliwości bólowe miały charakter przemijający. Doznany uraz nie skutkował długotrwałym ani stałym uszczerbkiem na zdrowiu”, a także oddalono powództwo w pozostałym zakresie.

Powódka D.T. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 5 listopada 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego, to jest art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, a także naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca podniosła, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że podstawowym skutkiem wypadku przy pracy z dnia 27 lutego 2014 r. są zaburzenia lękowo-depresyjne, a nadto problemy z kręgosłupem. Dolegliwości te nie ustąpiły do dnia dzisiejszego. Skarżąca leczyła się i nadal leczy psychiatrycznie. Potwierdza to dokumentacja medyczna zgromadzona w aktach sprawy oraz zaświadczenie od lekarza psychiatry załączone do skargi kasacyjnej. W dokumentacji tej wpisano zaś, że skarżąca cierpi na zaburzenia lękowo-depresyjne oraz w części tej dokumentacji zawarto odniesienia do ustania stosunku pracy. Nie oznacza to jednak, zdaniem skarżącej, że to utrata pracy była przyczyną tak poważnych zaburzeń psychiatrycznych, że skarżąca nie odzyskała zdolności do pracy, że musiała korzystać z pomocy lekarzy psychiatrów i psychologów, z których korzysta do dnia dzisiejszego, że kilkakrotnie przebywała w szpitalach psychiatrycznych na kilkumiesięcznych terapiach. Trudno wyobrazić sobie, że przyczyną tak poważnych problemów psychicznych miało być zwolnienie z pracy a nie trauma po wypadku, która odnowiła się na skutek kolejnego wypadku przy pracy z udziałem innego człowieka. Drugim skutkiem przedmiotowego wypadku były z kolei obrażenia kręgosłupa, które wbrew twierdzeniom biegłego sądowego nie miały charakteru przemijającego, ponieważ skarżąca leczy te dolegliwości przez zabiegi

fizjoterapeutyczne po dziś dzień, co potwierdza dokumentacja medyczna załączona do skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy

orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów, ponieważ towarzysząca mu argumentacja, choć obszerna, nie ma w jakimkolwiek stopniu charakteru wyvodu prawniczego potwierdzającego kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, lecz ogranicza się wyłącznie do przedstawienia stanu faktycznego sprawy wynikającego z dokonanej przez skarżącą własnej oceny zebranego w tej sprawie materiału dowodowego oraz polemiki z przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji oceny materiału dowodowego (w tym w szczególności dysponujących właściwą wiedzą specjalistyczną opinii biegłych lekarzy specjalistów, którzy oceniali wpływ przebytego przez skarżącą wypadku przy pracy na ewentualne wystąpienie u niej uszczerbku na zdrowiu) i dokonanych na jej podstawie ustaleń faktycznych, z których Sąd ten wyprowadził wniosek, że ubezpieczona doznała wyłącznie urazu okolicy szyjnej, objawiającego się powięźniowo-mięśniowym zespołem bólowym, który miał jednak charakter przemijający, natomiast w aspekcie psychiatrycznym zdarzenie nie przekraczało możliwości kompensacyjnych organizmu skarżącej, a hospitalizacje psychiatryczne nie wykazały pourazowych zaburzeń stresowych.

Przyczyną występujących u skarżącej zaburzeń adaptacyjnych było zaś wypowiedzenie jej umowy o pracę, a nie wypadek.

Sąd Najwyższy podkreśla w związku z tym, że powoływanie się na błąd w przeprowadzonej ocenie dowodów i dokonanych na tej podstawie ustaleniach faktycznych nie może być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), ponieważ ustalenia te są wynikiem swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd *meriti*. Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., jest natomiast związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznej ocenie i tak musiałby uwzględnić owe ustalenia faktyczne przy rozpatrywaniu powołanych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego, którego przepisy stanowiły podstawę prawną rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżąca nie wykazała potrzeby poddania jej skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.

as